

Kínzások, kivégzések, hóhérok

KULTÚRA

Pyarron szerinti 3697. esztendő nyarán, Adron Kvartjában, Abonyban.

Az óraműbe zárt démon csodálatos együttese ébresztett rá eme írásom megalkotására. Köszönettel tartozom Drayen mesternek a démoni tanításai, és segédletei miatt. Üdvözlettel:

Gilbron Nyaden, A toroni boszorkány-, és kínzómaster

A következőkben értekezést olvashatok ynevi kínzásokról és kivégzésekről, nem kerülnek említésre a mágia segítségével okozott fájdalmak, mert az is egy különálló témát ölel fel. A fizikai kínokozás és mágikus kínokozás együttes használatára is találunk példákat, de ez sem kerül jelen írásban kifejtésre.

Ynev történelme során meghatározó szerepet töltöttek be a különféle konfliktusok, fajok, népek, nemzetek, társadalmak és még sorolhatnám mi minden között. Ezek az összetűzések a körülmények az emberek, és más fajok jellegéből adódóan magukkal vonták a kínzási, vallatási és kivégzési technikák széleskörű elterjedését, fejlesztését, és alkalmazását, miként az évezredek során a különböző hatalmak, feltűnő és letűnő népek, nemzetek igényt tartottak rá. Meglehet jegyezni, hogy Ynev egyes lakóinak kreativitása akkor tobzódik a legvadabbul, mikor ártó szándék vezérli.

Az évezredek során megalkotott kínzási eljárásokról megállapítható, hogy több célt szolgáltak, mint pusztán fájdalomokozás. Az a jellegzetesség, hogy számos retorziót, nyilvános körülmények között hajtottak és hajtanak végre, azért alakult ki, mert ezek a módszerek megfélemlítő hatásuk miatt komoly elrettentő hatással bírtak, és bírnak.

Az elítélt szenvedése félreérthetetlen üzenetet hordoz az adott társadalom többi tagja felé: az egyszerű törvénysértők – kistilű tolvajok, adót nem befizető parasztok, etc...- büntetése nem áll összhangban a komoly törvénysértők – gyilkosok, fejdázók, etc...- hozadékaént megszerezhető előnyökkel. A kínzások és vallatások azonban ezen kívül számos más célt is szolgálnak. A kínvallatás és különböző ötletes kegyetlenséggel végrehajtott megtorlások gyakorta bizonyos információk megszerzését célozzák, ez teljesen elfogadott és alkalmazott igazságszolgáltatási eljárás. A szélsőséges fizikai fájdalom okozásának szinte egyik állam sem vet gátat, persze mindezt nem pusztán kegyetlenségből, hanem politikai és társadalmi okokból. Kizárólag az eljárás végeredménye számít, ezért – gyakorta bestialitásba átcsapó – kínzás kiemelt helyen szerepel a törvénysértőkkel szemben alkalmazott procedúrák tárházában.

A nagy változatosságot mutató, még enyhének tűnő formáikat tekintve is végtelenül szadista és megalázó tortúrák a gyakran hatalmi érdekek, illetve különböző vallások céljait szolgálták. A kínzások, egyértelműen kijelenthetjük, szinte egyidősek Ynevel. Az eljárások megalkotása során a leleményesség – amely mérhetetlen, akár csak az ártó szándék – ezeket a végletekig szörnyű metódusokat folyamatosan csiszolhatta és napjainkban is csiszolgatja, illetve új, egyre ötletesebb kínzási módokat alkotott és alkot ma is meg, amely egyetlen célt szolgál: a szenvedések végletekig való fokozását. Természetesen a szenvedések ideje szinte a végtelenségig meghosszabbítható egy kis mágiai segítséggel, de ez egy másik témakör. Azoknak a száma akiket politikai csatározások, háborúk, bárók és hercegek, intrikák és vallási eszmék, vagy a hétköznapi rosszindulat juttatott kínpadra, megszámlálhatatlan, miként a kínzásra és vallatásra használt módszerek és eszközök tárháza is felmérhetetlen.

A nem mágiával okozott tortúrák is több csoportra oszthatók, ez minden esetben a megközelítéstől függ, de ezek a csoportok szoros kapcsolatban vannak egymással, így találkozhatunk fizikális és belső, az adott alany énjére ható kínzásokkal. Nem lehet letagadni, bár nagyon sok vallás próbálja titkolni, hogy a legrafináltabb, és legveszedelmesebb kínzási eljárások az inkvizícióktól származnak. Nos a kínzások jobbesetben, vagy rosszabban, a várbörtönökben kezdődnek, esetleg a várbörtönök kínzókamrájában vagy netán, ha ez a két helyiség megegyezik, akkor abban. A kalandozók nagytöbbsége élete során, ha így, vagy úgy, de megfordul legalább egy várbörtönben szinte biztosan, így tudhatják, hogy az emberfeletti kínok megteremtéséhez olykor nincs is szükség különleges céleszközökre, ugyanis a várbörtönök körülményei néha már magukban is elég okot szolgáltatnak az elviselhetetlen kínok megéléséhez, gondoljuk csak a patkányokra, az éhségre, a sötétségre, a betegségekre és még sorolhatnám, de nem lenne elég ez a pár fóliás rá.

Egy tortúrához minimum két ember szükséges, a kínzott és a kínzó, mi esetünkben egy hóhér, vagy ahogy néhány helyen nevezik - akár csak a fatörzset, amire fejet hajtunk – bakó. A hóhérok majdnem minden kultúrában és időben tisztelt, ám egyszermind rettegett személyek. Gyakorta előfordul, hogy a hóhér afféle gyógyítóként

tevékenykedik másodállásban, sok ilyen boszorkánymesterrel vagy vajákossal találkozhattunk már. Eme ellentmondásosnak tűnő ténynek egyszerű magyarázata van: az ítéletek megfelelő végrehajtásáért felelős szakember a szerencsétlen áldozatok sokoldalú kínzásával, gyötrelmével olyan tapasztalatokra tett és tesz szert, amivel sikerrel fejleszthette és fejlesztheti tovább a csontkovácsi technikákat. Ily módon válhatott az elfogadott gyilkolás melléküzemága az eredményesen alkalmazott gyógyítás. A hóhérmesterség tanítása az inkvizícióval egyidős. Néhány helyen, köztük Pyarronban is – ha a tekercsek hitelesek – a szükséges rossz gyakorlataként ítélték meg, és ez a hozzáállás szigorú megkülönböztetésekkel járt és mind a mai napig jár. A hóhéroknek nincs engedélyezve, hogy a város falain belül lakjon. Természetesen ezen szigorítás alól kiesnek a nagyvárosok – pl.: Erion Pyarron -, de a városon belül is megvannak a megfelelő lakóhelyek a hóhérokak, ld.: szegénynegyedek. Mindezt abból a célból, hogy ne keltsenek rossz érzést az emberekben, senki nem szeret egy bakó szomszédságában élni, és az uralkodó és egyéb vezetők sem szeretnék napjainkig sem, hogy egy hóhér a közösség tagjává váljon – már ahol van közösség -. Természetesen ez az elkülönítés még mindig nem elég, hiszen nincs helyhez kötve, szabadon járhatja útját, ennek érdekében könnyen felismerhető ruha viselésére kötelezik és kötelezték sok helyen, mintegy stigmatizálás, hogy messziről is összetéveszthetetlen legyen. Tehát ha bármilyen okból a nép közé kell mennie, aki észreveszi, az rögtön elkotródjon az útjából. Ez a hozzáállás abban az esetben is érvényes, ha netán valamely gyógykezelést végrehajtandó érkezett a városba. Ettől az elszigeteltségből adódóan némely hóhér sokszor szadista hajlamú, aki kiélheti szenvedélyeit mesterségének buzgó alkalmazása közepette. Ám olyasféle egyszerű igazság, ez mely nem tekinthető általános érvényűnek. Ami viszont egészen bizonyos: nem csak a hóhér, hanem annak családja is kiközösítettnek számít, amiből adódóan munkájának megannyi fortélyát többnyire a minden más lehetőségtől megfosztott, kényszerpályára került fiúgyermek tanulta meg

apjától – hacsak nem elmenekült kalandozni, amire kevés példát találhatunk -, majd folytatta azt. A hóhéroknak nincs önálló fizetésük, ám ennek ellenére nem szűkölködnek anyagiakban. Árubeszerzés terén előjogokat élveznek, és a már említett gyógyításokon kívül másféle jövedelmekhez is juthatnak. Például a nyilvános, tortúrák, kivégzések előtt engedékenynek bizonyultak a halálra ítélt hozzátartozóival szemben: hagyják magukat megvesztegetni. A hóhér általában két ok miatt fogad el, anyagi ellenszolgáltatást: vagy azért, hogy minél gyorsabban hajtsa végre munkáját, illetve a hosszadalmas kivégzési eljárásoknál, meghatározott adományok ellenében bódító- és kábító hatású herbáliumokat juttathat az elítéltnak. Továbbá mindig jó pénzért adják ki a tetemet, - néhány boszorkánymester több aranytallért ad egy hulláért, az ok egyértelmű -, a hírhedt kivégzett ruhadarabjaiért pedig gyűjtők fizethetnek tekintélyes összeget. A hóhéroknál felvetnék egy problémát: Néha előfordul, hogy a megterhelő munkának köszönhetően a hóhér időnek előtte elhalálozik, viszont ugyanakkor sürgős kivégzésre van utasítás. Ebben az esetben nélkülözhetetlen szolgálatait többnyire az elhunyt mester egyik családtagja veszi át ha más nem akadt, hát az özvegye, vagy a lánya. Furcsának tűnhet, de a leánygyermeknek is ismernie kell a szakma fortélyait, már csak azért is, mert a későbbiekben nem mehet feleségül máshoz, csakis egy hóhérhoz. Még egy probléma: Ha a hóhér, gyógyítóként is funkcionál, úgy kötelessége a halálraítélt egészségére ügyelnie, hogy az megérje a kivégzés napját. Az elítéltnak ugyanis, figyelembe véve a tömlöcviszonyokat, rengeteg betegsége támadhat. És hiába akar a fogoly inkább szépen csendben elszunnyadva a másvilágra jutni, a jó hóhér mindig résen van: akár gyógyfűvekkel, kencékkel, de olykor érvágásokkal is azon van, hogy az elítélt a saját lábán mehessen fel a verpadra.

Mint már írtam a kínzásoknak több fajtája és célja van, egyrészt

információszerzés, másrészt elrettentés. Az előbbinek a helyszínei általában várbörtönök, elhagyott barlangok, bányák, az utóbbinak főterek, piacterek. Következőkben kettő, egész Yneven elterjedt kínzási módszerre térek ki. Aloda, avagy ahogy északon nevezik pellenger –néhány helyen a kaloda álló kivitelezése, csak a fejet és a kezeket zárják le - az egyik legszégyenteljesebb legmegalázóbb büntetési és kínzási forma. Nem térek ki részletes ismertetésére, mert nap, mint nap találkozhatunk vele, szinte minden városban. A kalodába zárt alanyt a városnak általában a főterére szállítják, és ott közszemlére helyezik. A csöcseléknek így kiváló lehetősége nyílik a tehetetlenül senyvedő egyén büntetlen bántalmazására. Enyhébb esetekben csak taszigálják és „piszkálják” –orrcsavarás, pofozás, ütlegelés- az áldozatot, ám a büntetések többségében a szabadon tobzódó kegyetlenség nem éri be ily kevéssel. A megvert, kipellengérezett személyt általában ürülékkel öntözhetik, amit a bárhol fellelhető éjjeli edényekből és köztéri ágyékszékekből kerítenek. A hulladékot a nyomorult szájába nyomhatják, és az egész arcát, haját összekenehetik vele. Nem számít ritkaságnak – pláne, ha a kalodába zárt személy asszony -, hogy megkövezik, vágott sebeket ejtenek rajta, olykor megégetik, vagy ujjainak egy részét lenyirbálják. A kaloda áldozata a vétkes, egy semmilyen formában nem korlátozott csöcselék szadista praktikáit elviselni kényszerülő, a tömeg rosszindulatának a végletekig kiszolgáltatott személy.

Az akasztás is egész Yneven elterjedt kivégzési forma, amely az idők során rengeteget fejlődött. Eleinte élőfákat választottak -és néhány helyen még mindig választanak- az akasztás végrehajtására, ám sok helyen előfordulnak az épített bitófák. Sok idő telet el, míg a legtöbb város főterén épített akasztófákat találhattunk. Erre azért volt szükség, mert sok város főterén nem volt fa, ám az is kielégítő megoldásnak bizonyult, hogy a halálraítéltet felcipelték a vártoronyba –mely szinte minden városban megtalálható-, ott nyakába tették a hurkot, majd lelökték a mélybe. A zuhanás természetesen csak addig tartott, amíg azt a kötél hosszúsága engedte. Ez látványos, és igen gyors kivégzés. Ezt a kivégzést nem kíséri elnyúló haláltusa: a légső és a nyelőső összeroppanása, a nyaki csigolya és a gerincvelő széttroncsolódása illetve a nyakban futó, elsődleges fontossággal bíró

vérerek felszakadása együttesen olyan súlyos testi traumát jelent, amely azonnal végez az elítélttel. A nép azonban inkább a hosszadalmasabb, látványosabb megoldásokat részesíti előnyben. Az akasztás a vonagló, fuldoklásától eltorzult arcú elítéltek látványa nélkül nem igazi a szórakozás, egyszer mind nem bír kielégítőnek nevezhető elrettentő hatással. Előfordul, hogy a kivégzendőt kézi, állati erővel húzzák föl a fára. Ilyenkor hosszasan el lehet nyújtani a szerencsétlen haláltusáját. Ha pár arasznyira emelik csak föl a talajtól, majd kis idő múlva visszaengedik, a rítus akár órákon át tarthat. Tehát kezdődhet minden előlről. Azt ugye minden esetben a közönség, az oly sokat kívánó nép vérmérséklete dönti el, hogy meddig is tartson a kegyetlen játék, továbbá ilyenkor már az áldozat is kívánhatja, hogy ne érjen földet a lába. Háborúk után láthatjuk a legtöbb helyen a ketrecbe zárt akasztás fortélyával találkozhatunk, ez meggátolja az áldozat mozgását, így szenvedése sokkalta nagyobb. Írásom végére érvén felsorolnék még néhány minden helyen ismert kínzást, vagy

kivégzést: lefejezés, kút, csonkolás, nyúzás, súlypróba, fejtörő, virágzó körte, tűzpróba, boszorkánybölcső, tüdőtömlő, megkövezés, elevenen szétrohasztás, karóba húzás, lenyilazás, kerékbetörés, felnégyelés, szétszakítás, szétfűrészelés, dorani medence, elevenen megfőzés. A sort természetesen még folytathattam volna, de ezek mindenki számára ismert módozatok.

Íródott vérrel, Abony városában Gilbron által

?

Szerző: Antail

Forrás: Kalandozok.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely